

Prædiken ved immigrantgudstjeneste

3. søndag efter helligtrekonger

”I skal elske den fremmede, I var jo selv fremmede i Ægypten”, lyder det i læsningen, fra 5. Mosebog. Den første læsning til i dag 3. søndag efter helligtrekonger.

Ligefrem elske den fremmede, kan mindre ikke gøre det?

Jeg har set efter i den originale hebræiske tekst og i den gamle græske oversættelse af det hebræiske vers. Det er umisforståeligt ordet *elske*, intet mindre end det. Ordet kan ikke relativiseres eller gradbøjes: Du skal *elske* den fremmede. Ikke blot tåle, acceptere og leve med ham eller hende. Du skal *elske* den fremmede.

Og det er ikke kun ord. Jesus gør det, idet han i evangeliet i dag helbreder en romersk officerers tjener. Den romerske officer er en fremmede, en mand, som hører til besættelsesmagten. Og den tjener, Jesus, helbreder, kender vi ikke navnet på. Guds egen søn viser således sin kærlighed til den fremmede, og hans opfordring er klar: Gør du ligeså! Elsk den fremmede!

Husk du har selv været fremmed
Hvorfor er det egentlig, at det ligger Gud

sådan på sinde, at vi skal elske den fremmede?

I Femte Mosebog følges buddet til israelitterne, om at de skal elske den fremmede, med en henvisning til deres egen fortid: De skal huske, at de selv har været fremmede engang, dengang de var slaver i Ægypten. Gud minder israelitterne om, at de selv har været de fremmede i et andet land. De skal være glade for den frihed, de nu har fået. Men de skal også huske, hvad det betød for dem dengang at blive mødt af lidt venlighed: en hilsen, et smil, et glas vand, som blev rakt ud til dem, midt under deres ellers strenge og hårde liv. De skal huske, den godhed Gud mødte dem med. De er derfor også forpligtet på at tage vare på dem, som føler sig fremmede i deres land.

”I skal elske den fremmede”. De ord gælder ikke kun dem dengang. Det er vigtigt at huske, hvordan vi selv – hver især – ja formodentlig alle - har oplevet det at føle os fremmede: Det kan være de af jer, som fødtes i et andet land, langt her fra, og som så siden kom her til Danmark og nu har fundet et hjem og arbejde her. Kultur, traditioner, sprog er forskellige og meget er anderledes fra land til land, fra egn til egn.

Vi kan alle så let føle os fremmede. For fremmedheden er ikke blot et spørgsmål om hjemland og geografisk tilhørsforhold, om hvor mange generationer ens slægt har boet i det samme land. Følelsen af at være fremmede, fremmede i en gruppe, fremmede i et selskab, fremmede i en stor menneskemængde, kan let vokse frem i én.

Det betyder derfor også noget at blive genkendt og set. Fra at stå så mærkelig ensom i et hjørne, ikke rigtig vide, hvad man skal gøre af sig selv og hvor man skal fortrække til, er det betydningsfuldt at blive set, hilst på, mødt med venlighed og interesse. Det at komme hinanden i møde, at blive mødt af nogen, gør, at jeg føler mig mere hjemme i verden, mindre ensom og mere inddraget. Det skal vi hjælpe hinanden med, lyder budskabet i dag. Det var israelitternes ansvar, og det er vores stadige forpligtelse, at gøre verden hjemlig for hinanden. Vi skal huske at bære vores erfaringer med os. De øjeblikke af godhed, vi selv er blevet mødt af, forpligter. Jesu gyldne regel fra Bjergprædiken ligger i den forbindelse nær, og der er god grund til at trække buddet frem og lægge sig det på sinde: ”Alt, hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem” (Matt 7,12). Sådan samler Jesus, hvad Loven og Profeterne skriver.

Som gudselsket, skal du elske

”Du skal elske den fremmede”. Bagved dette bud skal vi altid høre Guds stemme og se Guds kærlighed. Han, gudernes Gud og herrenes Herre, er, sådan som det formuleres i

læsningen i Femte Mosebog, ikke partisk, men barmhjertig. Han skaffer den faderløse og enken ret og elsker den fremmede. Som Gud har elsket os, skal vi også elske hinanden, ikke blot vores familie og børn, ikke blot vores nære venner, men vi skal også elske vores naboer og de fremmede; ja Jesus sætter det ligefrem på spidsen i Bjergprædiken ved at byde os at elske vores fjender.

Jesu siger:

I har hørt, at der er sagt: Du skal elske din næste og hade din fjende. Men jeg siger jer: Elsk jeres fjender og bed for dem, der forfølger jer, for at I må være jeres himmelske faders børn; for han lader sin sol stå op over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige. Hvis I kun elsker dem, der elsker jer, hvad løn kan I så vente? Og hvis I kun hilser på jeres brødre, hvad særligt, gør I så?

Det er ikke let at vende den anden kind til, da slet ikke at elske sin fjende. Den fremmed kan let gøre os urolige, og fjenden gør os utrygge og kræver vores forsvar. Men hvor umuligt buddet end kan synes, skal vi alligevel tage Guds kærlighed til os og leve i hans ånd.

Tro og lovsang

Guds bud sprænger alle vores selvdannede billeder, og de grænser og lukkede cirkler, vi til stadighed skaber. Vores følelse og oplevelse, vores erfaring af hvem vi opfatter som fremmede, som ven eller fjende, skal derfor ikke stå i vejen for Guds kærlighed og gøre at vi helt og aldeles glemmer at se, at alle mennesker er skabt af Gud, og at vi alle er

forpligtet på at elske og værne om hinanden. Det er i den forbindelse godt at se til den romerske officerer i evangeliet i dag. Ham kan vi godt lære noget af. Han opsøger Jesus og har tillid til, at Jesus, Guds søn, har kraft og myndighed til at føre Guds kærlighed ud i livet.

Et dækkende udtryk for denne tro er ordene i Femte Mosebog om, at Gud er vores lovsang:

Derfor skal I elske den fremmede, I var jo selv fremmede i Egypten. Du skal frygte Herren din Gud, ham skal du tjene, ham skal du holde fast ved, og hans navn skal du sværge. Han er din lovsang, og han er din Gud.

Vi skal leve i denne tro og ved dette håb, at Gud er den sang, den lyd, det ord, som ikke kan holdes inde i kun et lukket afgrænset rum. Gud er en stadig sang i verden. En sang sunget ind i os allerede i dåben, om at vi er Guds elskede børn, og at vi som sådanne skal elske vores næste.

I Jesu navn. Amen

Elof Westergaard

Biskop, Ribe

Salmer (Den Danske Salmebog):

749: I Østen stiger solen op

285: Hør himmelsus i tredie time!

396: Min mund og mit hjerte

52: Du, Herre Krist

287: Kraften fra det høje

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk